

z tymi przepisami jest tym państwem członkowskim, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 16 ust. 1 zdanie wprowadzające rozporządzenia nr 343/2003, czy też krajowy organ odwoławczy musi w świetle prawa Unii, jeśli w toku postępowania w sprawie środka odwoławczego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003, niezależnie od takiej zgody dojdzie do wniosku, że zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia nr 343/2003 odpowiedzialne byłoby inne państwo członkowskie (nawet jeśli do tego państwa nie został skierowany wniosek o przejęcie lub nie wyraziło ono zgody na takie przejęcie), stwierdzić w odniesieniu do postępowania w przedmiocie rozstrzygnięcia środka odwoławczego jako wiążącą odpowiedzialność tego innego państwa członkowskiego? Czy każdej osobie ubiegającej się o azyl przysługuje w tym względzie prawo podmiotowe do rozpatrzenia jej wniosku o udzielenie azylu przez odpowiedzialne państwo członkowskie określone z tymi kryteriami właściwości?

- 2) Czy art. 10 ust.1 rozporządzenia nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, w którym następuje pierwszy nielegalny wjazd („pierwsze państwo członkowskie”), musi w przypadku urzeczywistnienia się poniższego stanu faktycznego uznać swoją odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku obywatela państwa trzeciego o udzielenie azylu:

Obywatel państwa trzeciego, przybywając z państwa trzeciego, wjeżdża nielegalnie do danego pierwszego państwa członkowskiego. Nie składa tam wniosku o udzielenie azylu. Następnie wyjeżdża do państwa trzeciego. Po okresie krótszym niż trzy miesiące wyjeżdża z państwa trzeciego i przybywa nielegalnie do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej („drugie państwo członkowskie”). Z tego drugiego państwa członkowskiego udaje się od razu dalej bezpośrednio do trzeciego państwa członkowskiego i tam składa swój pierwszy wniosek o udzielenie azylu. W tym momencie nie upłynęło jeszcze nawet dwanaście miesięcy od pierwszego nielegalnego wjazdu do pierwszego państwa członkowskiego.

- 3) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie drugie, czy jeśli wymienione w pytaniu drugim „pierwsze państwo członkowskie” jest państwem, którego system azylowy wykazuje systemowe nieprawidłowości, porównywalne do nieprawidłowości opisanych w wyroku ETPC z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie M.S.S., 30.696/09, wymagana jest inna kwalifikacja zasadniczo odpowiedzialnego państwa członkowskiego w rozumieniu rozporządzenia nr 343/2003, bez względu na wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-411/10 i C-493/10? Czy można w szczególności uznać, że pobyt w takim państwie członkowskim od samego początku nie może stanowić okoliczności faktycznej ustanawiającej odpowiedzialność w rozumieniu art. 10 rozporządzenia nr 343/2003?

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2012 r. — Niemcy przeciwko Radzie

(Sprawa C-399/12)

(2012/C 343/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: N. Graf Vitzthum i T. Henze, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 18 czerwca 2012 r. (¹);

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec zwraca się w skardze przeciwko decyzji Rady z dnia 18 czerwca 2012 r. „w przedmiocie ustalenia stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określonych rezolucji, które mają być podjęte w ramach Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV)”.

Zdaniem rządu niemieckiego decyzja ta została oparta niezgodnie z prawem na art. 218 ust. 9 TFUE jako formalnej podstawie prawnej. Z jednej strony art. 218 ust. 9 TFUE dotyczy wyłącznie przyjęcia stanowisk Unii w organach utworzonych w drodze umowy międzynarodowej, której stroną jest Unia. Artykuł 218 ust. 9 nie ma natomiast żadnego zastosowania w odniesieniu do reprezentowania państw członkowskich w organach organizacji międzynarodowych, w których stronami są jedynie państwa członkowskie na mocy własnych umów prawa międzynarodowego. Z drugiej strony art. 218 ust. 9 TFUE obejmuje jedynie „akty mające skutki prawne”, a więc akty wiążące z mocy prawa międzynarodowego. Rezolucje OIV nie stanowią tymczasem tego rodzaju aktów.

Poza tym nie widać innej formalnej podstawy prawnej dla decyzji Rady.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

(¹) Dokument Rady nr 11436/12 „w przedmiocie ustalenia stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określonych rezolucji, które mają być podjęte w ramach Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV)”.